

Sygn. akt IV U 820/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Alicja Kowalska-Kulik

Protokolant: sekr. sąd. Ewa Rusnarczyk

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2013 roku w Nowym Sączu

na rozprawie

odwołania W. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N.

z dnia 19 kwietnia 2013 roku znak: (...)

w sprawie W. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N.

o emeryturę

oddala odwołanie

Sygn. akt IV U 820/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 19 grudnia 2013 roku

Decyzją z dnia 19 kwietnia 2013 r., znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N., na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. nr 153, poz. 1227, z późn. zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, odmówił W. M. przyznania emerytury z uwagi na fakt, że na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił on 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Okresy składkowe i nieskładkowe odwołującego się na dzień 1 stycznia 1999 r. wyniosły 28 lat, 2 miesiące i 17 dni. Uznany przez organ rentowy okres pracy w szczególnych warunkach wyniósł 4 lata i 5 miesięcy; przypada on w okresach od 1 września 1971 r. do 30 kwietnia 1975 r. oraz od 2 maja 1975 r. do 31 stycznia 1976 r. Za pracę w szczególnych warunkach nie uznano odwołującemu się zatrudnienia od 1 kwietnia 1976 r. do 1 lutego 1977 r. oraz od 1 marca 1978 r. do 1 kwietnia 1979 r., ponieważ nie zostało przedłożone wymagane świadectwo pracy ani też jakiegokolwiek dokumenty osobowe lub płacowe stwierdzające zatrudnienie w szczególnych warunkach. Nie uznano także okresu od 1 kwietnia 1979 r. do 31 marca 1986 r., od 1 stycznia 1995 r. do 31 marca 1997 r. oraz od 1 kwietnia 1997 r. do 30 czerwca 1998 r., ponieważ stanowisko kierownika budowy nie zostało wymienione w wykazie resortowym. Ponadto od 1 stycznia 1995 r. do 31 marca 1997 r. W. M. pracował w wymiarze 1/2 etatu, co nie stanowi podstawy do uznania wskazanego okresu jako pracy w warunkach szczególnych. Jednocześnie od 1 stycznia 1995 r. do 30 czerwca 1998 r.

odwołujący prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą, w związku z czym rozporządzenie z 7 lutego 1983 r. nie ma w tym wypadku zastosowania.

Od powyższej decyzji odwołał się W. M. wnosząc o zmianę decyzji i przyznanie emerytury. Uzasadniając odwołanie W. M. podniósł, że nie może przedłożyć świadectwa pracy za okresy od 1 kwietnia 1976 r. do 1 lutego 1977 r. oraz od 1 marca 1978 r. do 1 kwietnia 1979 r., ponieważ dokumentacja za te okresy nie istnieje. ZUS nie odniósł się do kwestii zaliczenia jako pracy w szczególnych warunkach w okresie od 1 lutego 1977 r. do 28 lutego 1978 r., gdy pracował w identycznych warunkach, wykonując tę samą pracę tylko w czasie zatrudnienia przez jednostkę nadrzędną, czyli Wojewódzki (...) w N.. W okresach od 1 kwietnia 1979 r. do 31 marca 1986 r., oraz od 1 kwietnia 1997 r. do 30 czerwca 1998 r. odwołujący był formalnie zatrudniony na stanowisku kierownika budowy, jednak charakter jego pracy i wykonywane zadania były identyczne jak w zaliczonych przez ZUS okresach gdy pracował jako majster. Odwołujący podkreślił, że stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przebywał na miejscu budowy i był narażony na działanie takich samych warunków pogodowych jak pracujący z nim robotnicy. Charakter tego zatrudnienia wykluczał pracę biurową. Na bieżąco osobiście kontrolował przebieg prac, nanosił poprawki kładzionych rurociągów, budowanych jazów i innych konstrukcji drenarskich, zastawów, śluz i przepustów wodnych. Często pracował w błocie i w deszczu. Odwołujący nadmienił, że firma (...) Spółka Jawna w B., w której był zatrudniony od 1 stycznia 1995 r. do 30 czerwca 1998 r. była niewielka. Pomimo, że był tam kierownikiem budowy, pracował fizycznie na równi z pozostałymi pracownikami. Odmówiono mu również uznania pracy w (...) Przedsiębiorstwie (...) w P. od 15 sierpnia 1970 r. do 31 sierpnia 1971 r. pomimo wystawionego świadectwa pracy w szczególnych warunkach, ponieważ pracował jako technik- stażysta. Pracował wówczas w identycznych jak później warunkach. Okoliczność odbywania stażu skłaniała go jedynie do bardziej wyťažonej pracy. Wniósł o przesłuchanie świadków na okoliczność zatrudnienia w warunkach szczególnych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podnosząc argumentację, którą posłużył się w zaskarżonej decyzji, wniósł o oddalenie odwołania.

Bezspornym w niniejszej sprawie jest, że W. M., ur. (...), na dzień 1 stycznia 1999 r. posiada okres zatrudnienia wynoszący 28 lat, 2 miesiące i 17 dni. Odwołujący posiada okres zatrudnienia w szczególnych warunkach wynoszący 4 lata i 5 miesięcy; przypada on w okresach od 1 września 1971 r. do 30 kwietnia 1975 r. oraz od 2 maja 1975 r. do 31 stycznia 1976 r. Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Wniosek o przyznanie emerytury złożył dnia 21 września 2013 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący się od 15 sierpnia 1970 r. do 31 sierpnia 1971 r. pracował jako technik- stażysta w (...) Przedsiębiorstwie (...) w P..

W okresie od 1 kwietnia 1976 r. do 1 lutego 1977 r. oraz od 1 marca 1978 r. do 1 kwietnia 1979 r. W. M. był zatrudniony w Wojewódzkim (...) w N. Oddział w G., najpierw jako starszy agromeliorant, a następnie na stanowisku inspektora ds. konserwacji w pełnym wymiarze czasu pracy. Od 1 lutego 1977 r. do 28 lutego 1978 r. pracował w Wojewódzkim (...) w N. jako inspektor ds. konserwacji, również w pełnym wymiarze. Zakład odpowiadał za utrzymanie urządzeń melioracyjnych w odpowiednim stanie, zajmował się konserwacją rowów, przepustów, potoków i urządzeń drenarskich, tj. ich oczyszczaniem, usuwaniem mułu, wykaszaniem skarpi i rowów, umacnianiem brzegów, naprawą brzegów i dróg zniszczonych przez wodę. Naprawa brzegów rzek i potoków polegała na układaniu przygotowanych wcześniej wiązek faszyny, przybijaniu ich do dna rzeki drewnianymi kołkami, a następnie przysypaniu ziemią, albo kamieniami w metalowych siatkach w celu stabilizacji brzegu. Prace związane z zakładaniem nowych urządzeń melioracyjnych stanowiły jedynie uboczną działalność zakładu i polegały np. na założeniu systemu drenażowego na niewielkim obszarze. (...) nie zatrudniał własnych pracowników fizycznych, wykonanie robót w terenie należało do pracowników spółek wodnych. Odwołujący w czasie zatrudnienia na stanowisku agromelioranta i inspektora ds. konserwacji wykonywał te same prace. W. M. pracował wyłącznie w terenie. W pierwszej kolejności wytyczał miejsce wykonywania prac, wskazywał front robót. Odwołujący nadzorował właściwy przebieg prac konserwacyjnych urządzeń melioracyjnych, tj. przepustów, rowów, rur drenarskich, jak też prac związanych z naprawą brzegów rzek

i potoków, prac polegających na koszeniu skarp i rowów. Czasem pracował razem z podległymi mu ludźmi. Po zakończeniu pracy W. M. dokonywał obmiarów. W okresach zimowych, w czasie dużych mrozów nie prowadzono prac na rzekach, przygotowywano faszynę konieczną do wykonania prac trwających w sezonie. Odwołujący wskazywał miejsce wycinki faszyny, na bieżąco kontrolował ilość wycinanego surowca, pilnował odpowiedniego jej układania i wiązania, wskazywał miejsca, w które ma ona zostać przewieziona. Nadzorował również wykonanie kołków potrzebnych do mocowania faszyny na brzegach i dnach cieków wodnych.

W zakres obowiązków W. M. wchodziły również prace biurowe – prowadził on książkę obmiarów i dziennik budowy, wypełniał dokumentację, na podstawie której pracownicy mieli wypłacane wynagrodzenia. Nie miał jednak własnego biura. Prace związane z prowadzeniem dokumentacji wykonywał przeważnie w domu lub na miejscu wykonywania robót.

Od 1 kwietnia 1979 r. do 31 marca 1986 r. odwołujący był zatrudniony w Związku Spółek (...) w G. początkowo w charakterze starszego majstra, a następnie od 1 kwietnia 1982 r. na stanowisku kierownika budowy w pełnym wymiarze czasu pracy. W. M. nadzorował tam pracowników spółek wodnych. Charakter jego pracy w stosunku do poprzedniego zakładu, nie uległ żadnej zmianie. W dalszym ciągu pracował w terenie prowadząc bieżącą kontrolę i nadzór nad pracami remontowo- konserwacyjnymi urządzeń melioracyjnych. Podobnie jak wcześniej, nie zajmował się pracami przy zakładaniu nowych urządzeń. Zakres prowadzonej przez niego dokumentacji również nie uległ zmianie.

Od 1 stycznia 1995 r. do 30 czerwca 1998 r. W. M. był zatrudniony jako kierownik budowy w Zakładzie (...), przy czym od 1 stycznia 1995 r. do 31 marca 1997 r. pracował w wymiarze 1/2 etatu. W okresie zatrudnienia odwołującego zakład zajmował się wyłącznie umacnianiem i naprawą brzegów rzek i potoków zniszczonych na skutek powodzi. W. M. nadzorował prace polegające na umacnianiu brzegów faszyną lub kamieniami, na wycince faszyny, wiązaniu jej w wiązki. Odwołujący wykonywał pracę cały czas w terenie nadzorując pracowników. Do jego obowiązków należało też prowadzenie dziennika budowy.

Zatrudnienie odwołującego się na stanowiskach starszego agromelioranta, inspektora ds. konserwacji, a także starszego majstra i kierownika budowy w okresach od 1 sierpnia 1970 r. do 31 sierpnia 1971 r., od 1 kwietnia 1976 r. do 1 kwietnia 1979 r., od 1 kwietnia 1979 r. do 31 marca 1986 r. oraz od 1 kwietnia 1997 r. do 30 czerwca 1998 r. nie stanowiło zatrudnienia w szczególnych warunkach, o którym mowa w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Odwołujący co prawda nadzorował pracowników, jednak nie był to dozór inżynieryjno-techniczny wymieniony w wykazie, tj. związany z zatrudnieniem, o którym mowa w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., dział XIV, poz. 24 w zw. z działem X, poz. 1 lub w zw. z działem V, poz. 7. Odwołujący nie nadzorował bowiem prac związanych z zakładaniem urządzeń melioracyjnych, nie nadzorował także prac związanych z wykonywaniem konstrukcji nadbrzeży, falochronów oraz innych budowli hydrotechnicznych w nawodnionych wykopach lub na styku woda – ląd, a jedynie prace związane z konserwacją, remontami i bieżącym utrzymaniem urządzeń melioracyjnych. W okresach ciężkich zim, nie prowadzono w ogóle prac przy urządzeniach melioracyjnych, a jedynie przygotowywano faszynę konieczną do prowadzenia robót w sezonie. Praca przy wycince, układaniu i wiązaniu faszyny nie została wymieniona w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, nie jest zatem zatrudnieniem w szczególnych warunkach.

Razem z odwołującym się w Wojewódzkim (...) w N. Oddział w G. pracowały E. W. i J. S.. E. W. była tam zatrudniona od 15 września 1976 r. do 30 sierpnia 1983 r. na stanowisku inspektora ds. konserwacji urządzeń wodno- melioracyjnych. W przeciwieństwie do odwołującego się, większość prac wykonywała jednak w biurze. Czasem jeździła w teren kontrolować przebieg prac, wówczas widywała W. M. przy pracy. J. S. była zatrudniona w tym przedsiębiorstwie od 1 września 1969 r. do wiosny 1983 r., w charakterze inspektora ds. konserwacji. Razem z pracownikami wyjeżdżała do prac w terenie, pracowała również w biurze. Potwierdziła, że zakład pracy zajmował się głównie konserwacją istniejących urządzeń melioracyjnych, sporadycznie zakładano nowe urządzenia. J. G., K. C., K. K. i S. S. pracowali

razem z W. M. w Związku Spółek (...) w G.. J. G. pracował tam od stycznia do kwietnia 1979 r. jako konserwator urządzeń melioracyjnych, był podwładnym W. M.. Również K. C. był tam zatrudniony od 6 czerwca 1979 r. do 18 maja 1991 r. w charakterze konserwatora urządzeń melioracyjnych- podlegał bezpośrednio odwołującemu się. Z kolei S. S. w latach 1980 do 2004 był kierownikiem Związku Spółek (...) w G., organizował całą pracę związku. Przyznał on, że zakładanie nowych urządzeń melioracyjnych stanowiło około 10% działalności związku i polegało głównie na zakładaniu systemów drenujących pola. Podstawową formą działalności Związku była konserwacja urządzeń melioracyjnych na terenach powiatu (...) i (...). W Zakładzie (...) razem z odwołującym się pracowali W. J. – od 1 września 1996 r. do chwili obecnej, jako operator sprzętu ciężkiego oraz T. J. – od 1 marca 1992 r. do 4 lutego 1998 r. – jako operator spycharki. Obaj byli podwładnymi W. M.. M. Ś. jest właścicielem Zakładu (...) (obecnie (...) Ś., Spółka jawna), zatrudnił odwołującego w latach 1995-1998. Odwołujący W. M. nie posiada co najmniej 15- letni okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych, w związku z czym nie spełnia warunków do przyznania emerytury w wieku obniżonym.

/dowód: świadectwo pracy z 31.03.1979 i 28.02.1978 r., k. 39 i 41 akt rentowych, świadectwo pracy z 28.03.1986 r., k. 43 akt rentowych, angaż z 16.07.1982 r., akta osobowe (...), świadectwo pracy z 30.06.1998 r., k. 4 akt osobowych (...), świadectwo pracy k. 132 akt ZUS, zeznania świadka E. W., płyta z nagraniem przesłuchania, min. 32:42, zeznania świadka J. S., płyta z nagraniem przesłuchania, min. 59:47, zeznania świadka J. G., płyta z nagraniem przesłuchania, min. 1:15:52, zeznania świadka K. C., płyta z nagraniem przesłuchania, min. 1:25:23, zeznania świadka K. K., płyta z nagraniem przesłuchania, min. 2:00:29, zeznania świadka S. S., płyta z nagraniem przesłuchania, min. 2:09:29, zeznania świadka W. J., płyta z nagraniem przesłuchania, min. 1:35:57, zeznania świadka T. J., płyta z nagraniem przesłuchania, min. 1:45:07, zeznania świadka M. Ś., min. 8:15, zeznania odwołującego się W. M., płyta z nagraniem przesłuchania, min. 00:58 /

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy, której autentyczności i mocy dowodowej żadna ze stron nie kwestionowała w toku postępowania. W zakresie ustalenia charakteru zatrudnienia odwołującego się Sąd oparł się na zeznaniach przesłuchanych w sprawie świadków, które uznał za wiarygodne. Zeznania świadków są zbieżne ze zgromadzoną w sprawie dokumentacją, a także z zeznaniami odwołującego się. Z zeznań świadków i odwołującego się jednoznacznie wynika, że w spornych okresach był on zatrudniony jako osoba dozoru pracownikom pracującym przy remontach i konserwacji istniejących urządzeń melioracyjnych, natomiast nie nadzorował prac przy zakładaniu takich urządzeń. Ponadto w okresach zimowych – z uwagi na niskie temperatury - wykonywanie takich prac było niemożliwe, co wiązało się z przestojami w czasie których gromadzono i przygotowywano materiały konieczne do prowadzenia prac remontowych (wycinka faszyny, wiązanie jej w wiązki). Nie kwestionując okoliczności, że praca odwołującego się była wykonywana w ciężkich warunkach, nie można uznać by stanowiła ona zatrudnienie w szczególnych warunkach, o którym mowa w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie W. M. w świetle poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. nr 153, poz. 1227) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikiem, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27. Odwołujący urodził się dnia (...), dlatego cytowany wyżej przepis będzie miał do niego zastosowanie dopiero przy uwzględnieniu treści art. 184 ustawy emerytalnej.

Według art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. 1 stycznia 1999 r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, tj. 20 lat w przypadku kobiet i 25 lat w przypadku mężczyzn.

Stosownie do ust. 2 cytowanego przepisu, emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Zgodnie z ust. 2 art. 32 cyt. ustawy dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych. Z kolei ust. 4 cyt. przepisu stanowi, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Z powyższego wynika, że w celu ustalenia, czy odwołującemu się przysługuje emerytura w wieku niższym niż wynikający z art. 27 ust. 1 przywołanej ustawy (tj. w wieku niższym niż 65 lat w przypadku mężczyzn), należy odwołać się do przepisów dotychczasowych, w szczególności do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43, z późn. zm.). Zgodnie z § 2 ust. 1 w/w rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach w nim określonych, są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Stosownie do § 4 ust. 1 w/w rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W świetle § 2 ust. 2 w/w rozporządzenia zakład pracy stwierdza zatrudnienie w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, na podstawie posiadanej dokumentacji w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach. Natomiast w sądowym postępowaniu odwoławczym możliwe jest ustalenie tych okoliczności także w oparciu o inne dowody. Postępowanie w sprawach emerytalnych jest bowiem dwuetapowe, stąd też przed organem rentowym "sprawa emerytalna" ma charakter administracyjnoprawny, a w postępowaniu stosuje się przepisy kodeksu postępowania administracyjnego. Na etapie postępowania odwoławczego sprawa o emeryturę- uprzednio administracyjna- staje się sprawą cywilną w rozumieniu art. 1 k.p.c. Do jej rozpoznania stosuje się przepisy kodeksu postępowania cywilnego, a zasadniczym celem tego postępowania jest rozstrzygnięcie sprawy po dostatecznym wyjaśnieniu jej okoliczności spornych. Ubezpieczony jako strona faktycznie słabsza korzysta ze wzmożonej ochrony procesowej, którą gwarantują szczególne przepisy proceduralne dotyczące postępowania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych. Sąd nie jest związany środkami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organami rentowymi, stąd też w przedmiotowej sprawie Sąd – wobec zakwestionowania przez organ rentowy świadectw pracy w szczególnych warunkach - dopuścił dowód z zeznań świadków na okoliczność wykonywania przez niego pracy w szczególnych warunkach.

Bezspornym w przedmiotowej sprawie był fakt, że odwołujący się z dniem (...) osiągnął wiek 60 lat życia i w dniu 1 stycznia 1999 r. posiadał wymagany okres zatrudnienia wynoszący co najmniej 25 lat. Sporną okolicznością, stanowiącą przeszkodę do przyznania odwołującemu się wcześniejszej emerytury, o której mowa w art. 32 w zw. z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. nr 153, poz. 1227) było to, czy praca, którą W. M. świadczył w okresach od 1 kwietnia 1976 r. do 1 lutego 1977 r. oraz od

1 marca 1978 r. do 1 kwietnia 1979 r. w Wojewódzkim (...) w N. Oddział w G., od 1 lutego 1977 r. do 28 lutego 1978 r. w Wojewódzkim (...) w N., od 1 kwietnia 1979 r. do 31 marca 1986 r. w Związku Spółek (...) w G. oraz od 1 kwietnia 1997 r. do 30 czerwca 1998 r. w Zakładzie (...), kolejno na stanowiskach starszego agromelioranta, inspektora ds. konserwacji, starszego majstra i kierownika budowy, może być uznana za pracę, o której mowa w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43 ze zm.), a więc czy była to praca wymieniona w załączniku do tego rozporządzenia w wykazie A.

Za pracę w szczególnych warunkach uznać należy tylko taką pracę, która spełnia kryteria określone w przepisach w/w rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. – a mianowicie była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowiskach wymienionych w wykazie A lub B stanowiących załącznik do rozporządzenia. Zgodnie z wykazem A, dział XIV, poz. 24 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze uważa się osoby wykonujące polegające na kontroli międzyoperacyjnej, kontrola jakości produkcji i usług oraz dozorce inżynieryjno-technicznym na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. Zgodnie z wykazem A, dział X, poz. 1 cytowanego rozporządzenia, pracami w szczególnych warunkach są prace przy zakładaniu urządzeń melioracyjnych. Zatrudnieniem w warunkach szczególnych są również prace przy wykonywaniu konstrukcji nadbrzeży, falochronów oraz innych budowli hydrotechnicznych w nawodnionych wykopach lub na styku woda – ląd (dział V, poz. 7 wykazu A).

Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że odwołujący się w spornych okresach od 1 sierpnia 1970 r. do 31 sierpnia 1971 r., od 1 kwietnia 1976 r. do 1 kwietnia 1979 r., od 1 kwietnia 1979 r. do 31 marca 1986 r. oraz od 1 kwietnia 1997 r. do 30 czerwca 1998 r. wykonywał prace polegające na dozorcze technicznym pracowników zatrudnionych przy konserwacji urządzeń wodnych i melioracyjnych. Z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków, a także z zeznań odwołującego się jednoznacznie wynika, że W. M. nie nadzorował prac polegających na zakładaniu urządzeń melioracyjnych. Nie dozorował też prac związanych z wykonywaniem konstrukcji nadbrzeży, falochronów oraz innych budowli hydrotechnicznych w nawodnionych wykopach lub na styku woda. Wskazać należy, iż budowle hydrotechniczne to np. śluzy wodne, zapory, jazy, kanały, zbiorniki, elektrownie wodne. Żadne z zakładów zatrudniających odwołującego się w spornych okresach nie zajmowało się wykonywaniem takich budowli. W. M. nadzorował bieżące utrzymanie w dobrym stanie oraz remonty i konserwację wykonanych wcześniej urządzeń melioracyjnych. W ocenie Sądu konserwacja istniejących urządzeń melioracyjnych nie jest pojęciem tożsamym z zakładaniem tego typu urządzeń. Wymaga podkreślenia, że ilekroć ustawodawca chciał zaliczyć prace związane z konserwacją czy też remontami do zatrudnienia w warunkach szczególnych, wyraźnie wskazywał to w przepisach rozporządzenia (np. dział VIII, poz. 20 – montaż, konserwacja i remont linii kablowych oraz telefonicznych linii napowietrznych, dział XIV, poz. 25 - bieżąca konserwacja agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie). W okresach trudnych warunków atmosferycznych panujących zimą niejednokrotnie zawieszano wykonywanie prac konserwacyjnych i zajmowano się przygotowywaniem faszyny do wykorzystania w sezonie remontowym, co również nie było zatrudnieniem w szczególnych warunkach.

W. M. nie udowodnił również, aby zatrudnienie w (...) Przedsiębiorstwie (...) w P. na stanowisku technika stażysty było pracą w warunkach szczególnych. Zakład pracy ostatecznie nie uznał tej pracy jako zatrudnienia w szczególnych warunkach (świadectwo pracy z dnia 11 kwietnia 2013 r.), a odwołujący nie przedstawił żadnych dowodów, które by podważały stanowisko pracodawcy.

W związku z tym, w ocenie Sądu, odwołujący na dzień 1 stycznia 1999 r., tj. na dzień wejścia w życie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, nie posiada okresu pracy w szczególnych warunkach wynoszącego co najmniej 15 lat, więc nie spełnia przesłanek wymaganych dla uzyskania „wcześniejszej” emerytury.

Mając powyższe na względzie, Sąd na zasadzie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. i przepisów prawa materialnego powołanych wyżej, oddalił odwołanie jako bezzasadne.